

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

„Az év legeredetibb
bemutakozása.”

– Lisa McMann,
bestsellerszerző

PARANORMALCY

természetfölötti

finep
selection

KIERSTEN WHITE

K I E R S T E N W H I T E

PARANORMALCY

természetfölötti

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Édesapámnak, édesanyámnak
és szerelmemnek, Noahnak*

Ó, harapj belém, kérlek!

— **Á**LLJUNK CSAK MEG EGY PILLANATRA! Jól láttam, hogy az előbb ásítottál? – A vámpír leengedte a karját a klasszikus drakulapózból. Feltűnően nagy, fehér szemfogait újra eltakarta az ajkával. – Mi van veled? Talán nem elég izgalmas, hogy mindjárt meghalsz?

– Ne kezdj el duzzogni, kérlek! De most komolyan, mi ez a V alakú hajvonal? A sápadt bőröd és ez a fekete körgallér? Honnan szerezted? Egy kölcsönzöből?

A vámpír erre, fölém tornyosulva, ördögi pillantást vetett rám.

– Ki fogok szívni minden csepp életet a csinos kis nyakacskádból!

Nagyot sóhajtottam. Utálok, amikor vámpírokkal kapcsolatos megbízatásokat kapok. Teljesen el vannak szállva maguktól. Nekik nem elég, hogy csak úgy lemészároljanak és megegyenek valakit, mint a zombik. Nem, eközben még azt is akarják, hogy az egész olyan szexi legyen. És higgyétek el nekem, hogy a vámpírok egyáltalán nem, de még egy icipicit sem szexik. Jó, lehet, hogy első pillantásra jól néznek ki, de az a csontsovány hulla, amely a külsejük

alól áttünedezik? Hát az egy kicsit sem vonzó. Nem mintha ezt más is látná rajtam kívül.

Vicsorogva felém hajolt, de még mielőtt a nyakamba harapott volna, adtam neki egy adag elektrosokkot. Végére is a fickót nem kellett megölnöm, csak elfognom és megjelölnöm. Egyébként pedig ha magammal hordanám a különböző paranormális lények kiiktatásához szükséges összes fegyvert, akkor még a fülemlen is bőrdönglőné. A sokkolóval viszont, ami olyan, mint egy lórúgás, bármelyiküket le lehet teríteni. Az enyém egyébként rózsaszínű, strasszkövekkel van díszítve, és már sok jó élményben volt részünk együtt.

A vámpír ájultan rángatózott a földön. Meglehetősen szánalmas hatást keltett, majdnem megsajnáltam. Képzeljétek magatok elé a saját nagypapátokat! És most képzeljétek el ötven kilóra lesóványodva és kétszáz évvel idősebben. Körülbelül így nézett ki, akit éppen leterítettem.

A sokkolót dolga végeztével visszatettem az övtáskámba, és elővettem a lábbilincset. A mutatóujjammal megérintettem a sima, fekete felület közepét, amely pár másodperc múlva zölden világított. Megfogtam a vámpír bokáját, és egy kicsit felhúztam a nadrágja szarát. Utáltam, amikor az ilyen lények finom, fehér bőre alatt megpillantottam összezsúrt, halott testüket. Ráerősítettem az elektromos lábbilincset, amely magától felvette a bokája méretét. A szenzorok sziszegő hanggal aktiválódtak, és a bőre alá hatoltak. Kinyitotta a szemét.

– Auú! – kiáltotta a bokáját fogva.

Óvatosságból pár lépéssel hátrébb léptem.

– Mégis mi ez az egész? – kérdezte.

– Ezennel letartóztatom önt a Paranormális lények ellenőrzésére vonatkozó nemzetközi megállapodás, Vámpírfelügyeleti törvény 3.

paragrafusa 7. bekezdésének értelmében. Tizenkét órán belül köteles Bukarestben, a legközelebbi bejelentőhivatalban megjelenni. Ha ez nem történik meg, akkor...

Erre nekem akart esni. Teljes nyugalommal oldalra léptem egyet, ő pedig felbukott egy alacsonyabb sírköben.

– Megöllek! – sziszegte, és megpróbált feltápászkodni.

– Én ezt a te helyedben inkább hanyagolnám. Tudod, azon a csinos kis ékszeren, amelyet most rád raktam, két szenzor van. De tűnek is nevezhetjük őket, és ezek most épp a bokádba fúródtak. Ha a testhőmérsékleted hirtelen megemelkedik, tegyük fel, emberi vér hatására, akkor a szenzorok nyomban egy adag szenteltvizet fecskendeznek beléd.

Szeme tágra nyílt páni félelmében. Erre a lábával kezdte piszkálgatni a bilincseket.

– Erről is inkább lebeszélnék. Ha a zár tönkremegy, a szenteltvíz automatikusan kispriccel, és neked annyi! Felfogtad? Ja, az időzítőt és a jeladót is aktiváltam. Nemcsak azt tudják pontosan, hogy hol vagy, hanem azt is, hogy legkésőbb mikor kell Bukarestben lenned. Ha átléped a limitet, akkor... most tényleg részletezzem, mi történik akkor?

A vámpír magába roskadt.

– Egyszerűen ki is törhetném a nyakad – mondta, de túlzás nélkül állíthatom, hogy nem tűnt túl meggyőzőnek.

– Megpróbálni megpróbálhatod. De akkor a kis műszeremmel újra „sokkolóra” foglak, de annyira, hogy csak hat óra elteltével térj újra magadhoz. Így még kevesebb időd marad majd, hogy vilámgyorsan Romániába érh. Akkor tájékoztathatlak végre a jogaidról?

Mivel nem válaszolt, ezért ott folytattam, ahol félbeszakított.

– Ha nem jelenik meg a megbeszélthelyen, akkor megsemmisítjük. Ha megtrámad egy embert, akkor is. Ha megpróbálja eltávolítani a jeladót, akkor is kiiktatjuk. Bízunk a sikeres együttműködésben.

Mindig úgy éreztem, hogy ez az utolsó mondat kissé barátságosabb színezetet kölcsönöz a mondandómnak.

A vámpír meglehetősen megtörten kuporgott a földön, láthatóan tudatában volt annak, hogy véget ért a szabad élete.

Feléje nyújtottam a kezem.

– Felségítselek? – kérdeztem.

Megfogta a kezem. Felhúztam, a vámpírok meglepően könnyűek. Ez már csak így van, ha hiányoznak az emberből a testnedvek.

– Engem Evie-nek hívnak.

– Steve.

Örültem, hogy őt végre nem Vladnek hívják.

Idegesen grimaszolt.

– Nos, akkor Bukarest? Nem tudnál véletlenül egy kis pénzt adni vonatjegyre?

Komolyan, ezek a paranormális lények! Benyúltam a zsebembe, és a kezébe nyomtam egy marék eurót. Össze kell kapnia magát, ha Olaszországból Romániába akar jutni.

– Még azt se tudod, hogy pontosan hová kell menned! – kiáltottam utána, amikor a sírkövek között gyorsan el akart surranni. Szegény fickó, nagyon kínos lehetett neki az egész szituáció! Egy cetlit nyomtam a kezébe, amelyen rajta állt, hogyan juthat el a bukaresti bejelentő- és eligazítóhivatalba.

– Egyébként szabad gondolatmanipulációs trükköket is bevetni, ha át akarsz jutni a határon – mondtam, miközben bátorítóan rámosolyogtam.

Bólintott, még mindig komoran, majd eltűnt.

Pedig attól tartottam, hogy sok időbe fog telni, míg megtalálom őt. Remek, akkor ezen is túlvagyunk. Sötét volt, fáztam és a „vám-pírcsábító” szerelésem – mélyen kivágott, fehér blúz – csak hab volt a tortán. A déli országokban platinaszőke hajammal, amely copfba fogva a fenekemig ért, amúgy is mindig feltűnő jelenségnek számítottam, mint a fehér holló. Minél gyorsabban haza akartam érní. Gyorsan bepötyögtem a kommunikátoromba a központ számát. (Úgy képzeljétek el, mint egy mobilt, csak kamera nélkül. És csak fehérben lehet kapni. Nagyon unalmas.)

– Készen vagyok. Jöjjön értem valaki.

– Kérése feldolgozás alatt – válaszolt egy monoton hang a vonal túlsó végén.

Leültem egy sírkőre és vártam. A kommunikátorom öt perc múlva jelzett.

– A transzport útban van ön felé.

Egy vastag, göcsörtös tölgyfa törzse úgy tőlem öt méterre fényleni kezdett, és egy kapu körvonalai jelentek meg rajta. Egy magas, vékony férfi lépett ki rajta. Vagyis persze nem egy igazi férfi. Alakja egyértelműen férfias volt, de úgy festett, mint akit hosszában megnyújtottak. Finom vonásai és mandulavágású szeme a mangafigurákra emlékeztetett, arca egyszerűen csodaszép volt. Látványára az embernek görcsbe rándul a szíve a vágytól, hogy élete hátralévő részében ne csináljon semmi mást, csak őt bámulja. Rám mosolygott.

– Nehogy megszólalj! – figyelmeztettem. Most tényleg muszáj volt Retht küldeniük? Értem én, hogy a tündérösvényen lehet a leggyorsabban közlekedni, de ez azt jelentette, hogy muszáj volt vele mennem. És ha most a lelki szemeitek előtt a tündérek apró,

törékeny, kedves kis lényekként jelennek meg, akik a természet nagy kedvelői, akkor eléggé mellélőttök. Ők ennél sokkal, de sokkal bonyolultabb és veszélyesebb lények.

Összeszorított szájjal mentem oda hozzá, és kezet nyújtottam neki.

– Evelyn – búgta. – Hogy mi mennyire rég találkoztunk!

– Nem mondtam, hogy fogd be a szád? Gyerünk, induljunk végre!

Ezüstösen csilingelő hangon nevetett. Mielőtt kezet rázott volna velem, szép hosszú ujjával megsimította a csuklómat. Nehéz volt visszafojtanom borzongásomat. Megint elnevette magát, és belépünk a tölgyfában keletkezett kapun.

Behunytam a szemem, mert ilyenkor mindig elfogott a rémület. Pontosan tudtam, mit fogok látni, ha kinyitom a szemem – semmit. Egyáltalán semmit, se alattam, se felettem, se körülöttem. Óvatosan lépkedtem előre, közben úgy szorítottam Reth kezét, mintha tőle függne az életem. Végül is valóban így volt. Az emberek nem járhatnak egyedül a tündérösvényen, mert reménytelenül eltévednének rajta.

Amikor az út végén kiléptünk, a központ egyik hűvös, neonfény-nyel megvilágított folyosóján találtuk magunkat. Rögtön elvettem a kezem Rethéből. A belőle áradó furcsa melegség már a karomon keresztül áramlott feljebb.

– Esetleg egy aprócska köszönömöt talán megérdemelnék, nem? – kiáltott utánam, mert én rögtön elindultam a lakóegységem felé.

Nem néztem vissza, de erre egyszer csak mellettem termett.

– Olyan rég táncoltunk utoljára!

Hangja dallamosan és meghittten csengett. Megint a kezem után nyúlt. Egy picit hátrébb léptem, és előhúztam a sokkolómat.

– Tűnés innen! – sziszegtem. – És ha még egyszer meglátlak az álcád nélkül, akkor jelenteni fogom a vezetőségnek.

Ugyan az álcája ugyanolyan jól nézett ki, mint a tündézarca, de a szabály az szabály.

– Mégis minek ez a húhó? Előtted úgyse lehet semmit rejtegetni. Egy lépéssel megint közelebb lépett.

Megpróbáltam a bennem fellángoló érzéseket kordában tartani. Ne kezdjük megint! Soha többé ne kezdjük újra!

Szerencsére közbeszólt egy fülsüketítő szirénahang. Valami történhetett. Egy szőrös, kicsi manó száguldott felénk négykézláb. Nyitott szája tele volt hegyes fogakkal, amelyekről mérgező nyál csurgott lefelé.

Úgy tűnt, mintha lassított felvételen nézném. Egyenesen odajött hozzám. Szeme vad fénnel parázslott, mintha veszett lett volna. Felém ugrott, de én igen határozottan akkorát rúgtam belé, hogy egyből az őt üldöző őr karjaiba röpült.

– Góól! – kiáltottam. Nem semmi, milyen jól célzok.

– Köszönöm – hallatszott az őr tompa hangja a maszk alól.

– Igazán nincs mit.

Reth keze egyszer csak a derekamra került. Legszívesebben hozzábújtam volna, és hagytam volna, hogy átöleljen és magához vonjon, de aztán eszembe jutott, hogy milyen késő van.

– A fenébe!

Elrohantam az őr és a még mindig dühösen morgó manó mellett. Pár keresztfolyosó után a tenyeremet máris az ajtómon lévő szkennerre helyeztem, és türelmetlenül ugráltam, míg végre valahára ki nyílt. Megkönnyebbülve állapítottam meg, hogy Reth nem követte. Na jó, talán egy icipicit csalódott voltam. És iszonyú dühös magamra a csalódottságom miatt.

Berobogtam a lakóegységembe, és örültem, hogy úgy programoztam be a hőmérsékletet, hogy mindig 29 fok legyen. Leheveredtem a lila kanapémra. Aztán bekapcsoltam a lapostévémet, ami majdnem az egész – rózsaszínűre – festett falat elfoglalta, és megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Éppen most kezdődött a kedvenc sorozatom, az *Easton Heights*, egy gimnazistákról szóló szappanopera. A mai epizód különösen látványosnak ígérkezett: álarcosbált rendeztek, amelyben az álarcok a viselők külsejét úgy megváltoztatták, hogy végül mindenki mindenkivel kavarni kezdett. Hogy hogy jutnak mindig ilyen eszement dolgok az eszükbe?

Csupa rémálom

AKANAPÉM MELLETTI VIDEOKÉPERNYŐ ZÜMMÖGNI KEZDETT, az elmúlt fél órában már sokadszorra. Mivel a sorozatom véget ért, lenyomtam a hívásfogadó gombot. Nyomban egy zöld szempárral néztem farkasszemet, amelyhez egy zöld arc tartozott. A kép rezgett egy kicsit, mint mindig, mivel Alisha a víz alatt élt.

– Miért nem fogadtad a hívásom? – kérdezte egy monoton hang. Sokszor eltűnődtem azon, hogy milyen lehet az igazi hangja. Csak egy számítógépes programon keresztül tudtunk kommunikálni, ami lefordította a beszédét, hogy érthető legyen a számomra.

– Korábban végeztem. Aztán meg kezdődött a sorozatom.

Szeme mosolygott. Szerencse, hogy olyan kifejező volt a pillantása, mert a szája egyáltalán nem mozgott.

– És milyen volt?

– Nem fogod elhinni, képzelj, a mai részben álarcosbál volt. Landon először Katrinával csókolózott, aki egyébként Brettel jár. Brett meg azt hitte, hogy Katrinával csókolózik, de közben ott volt

Cheyenne, Katrina húga is a bálban, és ő pontosan tudta, hogy Brett azt hiszi, hogy ő Katrina, és elérte, hogy a srác megcsókolja. Akkor levette az álarcát, a srác pedig teljesen meghökken. Halleryn meg közben felvette Landont, ahogy azt a lotyó Caryst csókolja.

Alisha átlátszó szemhéjával lassan pislogott.

– Hú, egy gimi maga lehet az örület!

Hirtelen azt kívántam, bárcsak én is átélhetnék ilyen teljesen hétköznapi drámákat. A paranormális drámákban messze nincs ennyi csókolózás.

– Jelentkezned kellene Raquelnél is – mondta Alisha, továbbra is mosolygó szemmel.

– Jól van, megyek.

Lish nagyon jó fej volt, a legjobb barátnőm. Ha az ember megszokta furcsa robothangját, akkor rájöhetett, hogy paranormális lény létére milyen jó humora van. A többséggel ellentétben hálás volt azért, hogy itt lehetett. A lagúnájában olyan szennyezett volt a víz, hogy előbb vagy utóbb meghalt volna. Itt nemcsak biztonságban volt, de akadt tennivalója, feladata is. Egy sellő élete nyilvánvalóan dögunalmas. Pár éve megnéztük *A kis hableány* című filmet, és halálra röhögte rajta magát. Különösen a kagyló formájú melltartók miatt, ami végül is érthető, ha belegondolunk, hogy a sellők nem emlősök. És Eric herceg szerinte túl szőrös, és az ő ízlésének túl barrackszínű. Szerintem nagyon helyes fiú volt, de én végül is egy emlős vagyok.

A lakóegységemből a hideg, steril folyosókon Raquel irodájához ballagtam. Természetesen videón is jelenthettem volna neki, de egy ilyen megbízatás után mindig személyesen akart látni, hogy megbizonyosodjon arról, hogy jól vagyok. Nekem ez végül is tetszett.

Kopogtam, mire az ajtaja magától kinyílt. A helyiség teljesen fehér volt. Nemcsak a falak, a padló, de még a bútorok is fehérek voltak. Elég unalmas, nem? Raquel ugyanakkor a környezetéhez képest kellemes kontrasztot képezett. A szeme olyan barna volt, hogy szinte feketének tűnt. Fekete haját szigorú kontyba fonta, és annyi ősz hajszála volt, hogy előkelőnek, elegánsnak nézett ki, de nem tűnt öregnek.

Csak akkor emelte rám a tekintetét az íróasztalán heverő papírkupacról, amikor leültem.

– Későn jöttél.

Imádtam enyhe spanyol akcentusát.

– Igazából inkább korán jöttem. Azt mondtam, hogy négy órára lesz szükségem, de két óra alatt már végeztem is.

– Igen, de már majdnem egy órája megjöttél.

– Ja, úgy gondoltam, hogy egy kicsit szusszanok egyet, mintegy jutalomképpen, hogy a megbízást olyan jól elintéztem.

Raquel sóhajtott. Ebben profi volt, egyetlen sóhajjal több érzelmet tudott kifejezni, mint sokan az egész arcmimikájukkal.

– Tudod, mennyire fontos, hogy beszéljünk a küldetéseid után.

– Tudom, persze, hogy tudom. Sajnálom. A kedvenc sorozatom ment a tévében.

Kissé felvonta a szemöldökét.

– Elmondjam röviden a tartalmát? – kérdeztem. A legtöbb paranormális lényt nem érdekelte, hogy mit láttam a tévében, de Raquel ember volt. Soha nem vallaná be, de száz százalékig biztos voltam benne, hogy ő is pont annyira szereti az ilyen szappanoperákat, mint én.

– Nem. A küldetésről beszélj!

– Rendben, te tudod. A temetőben majdnem lefagyott a hátsó felem, de megtaláltam a vámpírt. Hagytam, hogy rám támadjon. Az egyedet sokkoltam, megjelöltem, tájékoztattam a jogairól és elírányítottam a megfelelő helyre. Steve-nek hívják egyébiránt.

– Felmerültek problémák?

– Nem, vagyis mégis. Komolyan, hányszor kértem, könyörögtem, hogy ne kelljen Rethszel együtt dolgoznom? Azt akarod, hogy századszor is kérjem, vagy mire vársz?

– Ő volt az egyetlen szabad kapacitású tündértranszport. És ha nem őt küldtük volna, akkor biztos lemaradtál volna a sorozatodról.

Halvány mosoly játszadozott az ajkán.

– Jól van, értem – feleltem, ugyanis volt némi igaza. – Nem tudnád mégis legközelebb valamelyik lányt küldeni?

Bólintott.

– Köszönöm a jelentést. Visszamehetsz a szobádba. – Újra a papírjaiba merült.

Majdnem indultam, de aztán mégse mozdultam. Felnézett.

– Van még valami?

Vonakodtam. De végül is mi vesztenivalóm volt? Már évek óta itt dolgozom. Most már igazán rákérdezhetek.

– Azon gondolkodtam, hogy esetleg... szóval, hogy szívesen járnék suliba. Normál suliba.

Raquel megint sóhajtott egyet. Ezúttal több együttérzéssel.

– Tudom, hogy érzi magát az ember ebben az egész örületben, de ha mi nem foglalkozunk ezzel, akkor mégis ki fogja ezt a munkát elvégezni? – Újabb sóhaj. – Evie, kicsim, nagyon jól tudod, hogy ez nem lehetséges.

– De mégis miért nem? Egyáltalán nem lenne olyan bonyolult. Továbbra is mindig tudnál hívni, ha szükséged lenne rám. Ehhez viszont nem kell a nap huszonnégy órájában itt lennem.

Ez az itt a semmi közepét jelentette, ugyanis a központ a föld alatt volt. Nem gond, ha valaki tud a tündérösvényeken közlekedni. A föld alattiség ugyanakkor kissé klausztrófóbiássá is tette az embert.

Raquel hátradőlt.

– Nem erről van szó. Emlékszel még, milyen volt az életed, mielőtt idejöttél?

Ezúttal én sóhajtottam egy nagyot. Nagyon is jól emlékeztem. Egész életemben ide-oda dobáltak a gyereketthonok és az örökbe fogadó szülők között, egészen egy sorsdöntő napig. Nyolcéves voltam akkor. Úgy gondoltam, hogy eleget vártam arra, hogy a legújabb nevelőanyám végre elvigyen a könyvtárba, és elhatároztam, hogy kész, elmegyek egyedül. Egy temetőn keresztül rövidítettem le az utat, ahol egy szimpatikus férfi odajött hozzám. Megkérdezte, hogy segíthet-e valamiben, majd egy pillanat alatt úgy tűnt, hogy egyszerre két férfihoz is szerencsém van, egy szimpatikushoz és egy kiszáradt hullához, és ők ketten egy testben léteznek. Úgy ordítottam, mint akit felnyársaltak. Szerencsémre az SZPEH (Szövetségi Paranormális Ellenőrző Hivatal) már a férfi nyomában volt és közbelépett, még mielőtt az bánthatott volna. Mivel ijedt motyogásomból rájöttek, hogy tudom, hogy a férfi valójában micsoda, ezért magukkal vittek.

Úgy tűnik, a képességem, hogy a paranormális lények mélyére látok, és felismerem, hogy kik is ők valójában, meglehetősen egyedülálló. Másképpen szólva én vagyok a világon az egyedüli olyan

ember, aki erre képes. És amikor ez kiderült, eléggé bonyolulttá vált az életem. Mihelyt más országokhoz is eljutott a füles, hogy mit vagyis kit talált az SZPEH, teljesen megőrültek értem, főleg Nagy-Britanniában. Nem is hinnétek, milyen paranormális tevékenység zajlik náluk! Gyorsan új megállapodást kötöttek, és megalapították a Nemzetközi Paranormális Ellenőrző Hivatalt (NPEH). A szerződés legfontosabb pontjai a paranormálisok ellenőrzésének területén belül a nemzetközi együttműködést és szerény személyemet érintik.

El kellett ismernem, hogy Raquelnek valószínűleg igaza van. Persze, hogy zavart, hogy az életem ilyen szintű ellenőrzés mellett zajlott, de legalább volt otthonom. Méghozzá olyan, ahol én magam is fontos voltam.

Vállalt vontam, és úgy tettem, mintha a sulis igazából nem is lenne annyira fontos.

– Jól van, oké, semmi gond. Szia!

Éreztem, hogy utánam néz, amikor a szobából kimentem. Persze az sem igaz, hogy nem lennék hálás az NPEH-nak. Tényleg hálás vagyok nekik. Ők jelentik nekem a családot, és itt sokkal jobb nekem, mint egy otthonban. De nyolcéves korom óta teljes munkaidőben dolgozom, és néha már nagyon kivagyok az egészszől. Időnként unom is. Néha pedig a világon mindenkinél jobban egyszerűen csak annyit kívánok, hogy valaki meghívjon egy halálosan unalmas randira.

Visszamentem a lakóegységembe. Azért nem volt annyira borzalmas itt lakni. Volt egy kis konyhám, egy háló- és egy fürdőszobám, valamint egy nappalim a szuper tévével együtt. A hálószoba falai már rég nem voltak fehérek. Az egyiket teleaggattam a kedvenc együttesem és filmjeim posztereivel. A másikra egy nagyon menő,

rikító vörös alapon fekete leopárdminta függönyt lógattam. A harmadik volt az én festővásznam. Nem mondanám magam művésznek, de szeretek festegetni, ami éppen eszembe jut, ami egyébként néha csak mindenféle színes pacni. Ha pedig unatkozom, akkor egyszerűen átfestem az egészet. Ezen a falrészen most úgy öt centivel volt vastagabb a festékréteg, mint amikor beköltöztem.

Felvettem a kedvenc pizsamámat és kibontottam a vastag copfomat. Aztán valamilyen okból kifolyólag a házi feladataim helyett a tévé előtt találtam magam, kezemben a mikróban melegített kajámmal. Elszundikálhattam, de hogy mikor, arra nem emlékszem. Abban viszont biztos vagyok, hogy álmodtam, mert hirtelen furcsa hangot hallottam, amely a következőt skandálta:

– *Szeme, mint hó- és jégpatak, telve oly sok hideggel, mit nem is sejt.*

Újra és újra megszólalt ez a dallamos versike, nem hagyott nyugton. Olyan volt, mintha a hang vonzana és hívogatna engem. Válaszolni akartam, de ahogy kinyitottam a számat, újból megszólalt a riasztó.

Kidörzsöltem az álmat a szememből és a képernyő felé nyúltam. Talán ott megtalálom a magyarázatot, de azon csak piros betűkkel az a felirat állt, hogy FIGYELEM! Ettől tényleg sokkal okosabb lettem. Bebújtam a köntösömbé, fogtam a sokkolómat és kidugtam a fejem a folyosóra. A vészhelyzetekre vonatkozó előírás szerint a szobámban kellett volna maradnom, de nem bírtam egy percet sem várni, rögtön tudni akartam, hogy mégis mi történik odakint.

Futni kezdtem az üres folyosókon. Felvillant a stroboszkóp fénye, hogy azokat a paranormálisokat figyelmeztesse, akik a riasztást nem hallották, bár a riadó olyan hangos volt, hogy szinte a gyomromban éreztem. Raquel ajtajához érve a tenyeremet a szkannerre helyeztem. Ezt szerettem ebben az egészben, hogy korlátlanul hozzáférhettem

mindenhez, amihez csak akartam. Besurrantam. Raquel az íróasztalánál ülve, teljes nyugalommal dossziékat lapozgatott.

– Raquel – köhintettem. – Mégis mi folyik itt?

– Ja, emiatt ne izgasd magad.

Mosolyogva nézett fel rám, vagyis jobban mondva az a lény, aki úgy nézett ki, mint ő. Raquel arca csillogott rajta, vagyis... Nem nagyon tudnám leírni. Valahogy nem voltak arcvonásai, és a szeme valahogy vízszínűnek tűnt. Ha az arca nem olyan lett volna, mint Raquelé, akkor azt hihettem volna, hogy tulajdonképpen nincs is ott.

Kényszeredetten visszamosolyogtam, hogy a pánikomat leplezzem.

– A felfordulás a legképtelenebb álomból riasztott fel, amit csak el tudsz képzelni.

– Sajnálom, de még van egy kis dolgom. Menj szépen vissza az ágyikódba! – Újra az aktáiba merült.

– Persze, ha nincs már szükséged rám. – Megfordultam, de mintegy véletlenül még kissé közelebb léptem az asztalához. – Te, Raquel?

– Nos?

A sokkolót a legmagasabb fokozatra kapcsoltam.

– Leejtettél valamit.

Ahogy a Raquel arcát viselő bigyó felnézett, egy lépést előrébb léptem, és a sokkolót a mellkasába nyomtam. Teljesen elképedve tágra nyitotta a szemét, majd összeesett.

Én is teljesen elszörnyedve jártam körül az íróasztalt. Hallottam már olyan lényekről, akik az embereket élve felfalták, majd belebújtak a bőrükbe. Már magától a gondolattól is rémálmaim voltak, pedig a nappali életem is tele volt rémálmokkal.

– Istenem, ne pont Raquelnek essen baja! – suttogtam és majdnem elhántam magam.

Raquel elolvadt, és a legfurcsább lény maradt utána, amit valaha láttam. Ha pedig jobban belegondolunk, hogy mivel foglalkoztam nap mint nap, akkor ez nem kis dolog.

Én és Nemén

NEM TUDTAM FOLYAMATOSAN A LÉNYRE FÓKUSZÁLNI. A pillan-
tásom újra és újra letévedt róla, mintha nem lenne semmi, ami-
re a figyelmemet összpontosítani tudnám. A bigyó nem volt igazá-
ból láthatatlan, de majdnem. Annyira láthatatlan, amennyire egy
testtel rendelkező lény láthatatlan tud lenni. Képzeljétek el, hogy
szeretnétek felmenni egy 80 fok meredekségű hegyen, amin 15 cm
vastag jégréteg van. Körülbelül ilyen volt, amikor valaki megpróbált
erre az illetőre nézni.

Az, hogy férfi volt, abban viszonylag biztos voltam. Szóval igazá-
ból nem volt rajta semmi, mármint ruha, és örültem, hogy úgy ájult
el, hogy bizonyos testrészeit nem lehetett látni.

Fogalmam sem volt, mitévő legyek. Ekkor kinyílt az ajtó, és
Raquel rontott be rajta két biztonsági őr társaságában.

– Jaj, de örülök, hogy még élsz, és nem falt fel ez a szörnyeteg!
Majdnem elsírtam magam, amikor átölelt.

A biztonsági őrök az illetőhöz rohantak, Raquel pedig elég eset-
lenül a hátamat veregette.

– Istenem, nem falt fel, de jó! Jó nagyot vágtam volna ennek a bestiának a pofájába!

– Ez egy fickó – mondtam.

– Micsoda?

Odaléptünk hozzá mi is, és jobban szemügyre vettük. Az örök is döbbenet nézték. Egyikük a fejét vakarta. Ő egyébként egy izomkolosszus volt, egy francia vérfarkas, a neve Jacques. A vérfarkasokat nem olyan egyszerű felismerni, mint a vámpírokat. Ha éppen nincs telihold, akkor csak egy dolog árulja el őket, mégpedig a szemük. Attól függetlenül, hogy milyen színűnek látszik az „álszemük”, én a sárga farkasszemüket mindig meglátom alatta. A legtöbb vérfarkas egyébként rendes fickó. És mivel olyan jó erőben vannak, ezért sokan biztonsági őrként dolgoznak. Természetesen teliholdkor muszáj őket jól bezárni.

Jacques vállat vont.

– Életemben nem láttam még ilyet.

Tehát neki sem ment könnyen, hogy a tekintetét a mozdulatlan alakra összpontosítsa.

A másik biztonsági őr, aki egy teljesen normális ember volt, hitetlenkedve rázta a fejét.

– De hogy jutott be ide? – tudakoltam Raqueltól.

– Felvette Denise alakját.

– Denise-ét, a zombiosztályról?

Denise vérfarkasként leginkább a zombik befogásával foglalkozott. Én nem veszek részt zombimissziókban, mivel ők nem álcázzák magukat, ezért gyakorlatilag bárki képes a befogásukra. Egyébként pedig nem valami ravasz lények, így könnyű a nyomukra bukkanni, bár igaz, hogy az ügynökeinknek mindig pokoli nehéz eltussolni ezeket az ügyeket az ijedt lakosság körében. Az NPEH számos

szolgáltatása közül az egyik éppen az, hogy a világot teljes tudatlanságban tartsa arról, hogy a mítoszokból ismert természetfeletti lények többsége a valóságban is létezik.

– Igen, az ál-Denise tündértranszportot kért egy hamis zombi-riasztáshoz. Láttam őket, ahogy a tündérkapuból kilépnek. Denise megfordult és hatalmasat rúgott a tündérbe, aki egyébként Fehl volt. Rögtön megnyomtam a pánikgombot, és kérdőre akartam vonni, amikor öklével az arcomba vágott, és a kommunikátoromat is elvette.

– Honnan tudta, hogy melyik a te irodád?

– Ez a bestia... vagyis fickó a folyosón egyenesen belerohant Jacques karjaiba. Előadta neki, hogy majdnem összeesik a gyengeségtől és arra kérte, hogy hozza el ide.

Jacques zavartan álldogált az egyik lábáról a másikra.

– Hogyan kasztráljuk?

Természetesen nem szó szerinti értelemben használta a szót, dehogysis. Kasztrálni a mi szakzsargonunkban annyit jelent, hogy egy paranormális lényt ártalmatlanítani. A vérfarkasok például elektromos lábbilincset és óriási adag nyugtatót kapnak, amely teliholdkor automatikusan adagolódik. A vámpíroknál ugyanerre szolgál a szenteltvízes bilincs. A tündérekkel könnyű dolgunk van, ha tudjuk az igazi nevüket, mert akkor kötelességük mindent megtenni, amit az ember parancsol, ha a parancs előtt a nevüket mondjuk. Jó persze, kissé túloztam, mert nem mindig olyan könnyű velük, mert valahogy mindig megtalálják a módját annak, hogyan játsszák ki ezeket a szigorú előírásokat. Soha nem szabad lebecsülni a tündérek gazdag fantáziáját, ha arról van szó, hogy egy parancsot hogyan lehet szándékosan félreérteni.

Raquel láthatóan bizonytalan volt.

– Nem is tudom. Szerintem próbáljuk ki először a standard kombinációt, azaz az elektrosokkot és a nyugtatót. Ha már többet tudunk róla, akkor áttérhetünk valami kifinomultabb módszerre.

Jacques elővett a zsebéből egy lábbilincset. Láthatóan vonakodott attól, hogy megérintse a lényt és hitetlenkedve így szólt:

– Egyszerűen nem értem. Hol van a lába?

Raquel és a két biztonsági őr is csak nézték-nézték, de a pillantásuk újra és újra lesiklott az alakról a földre.

Sóhajtottam és a lábbilincsért nyúltam.

– Oké, add ide, én látom a lábát.

Jacques megkönnyebbülten adta oda a lábbilincset. Letérdeltem, majd idegességemben egy pillanatra megállt a kezem a levegőben. Lehet, hogy olyan érzés lesz hozzányúlni, mintha hideg vízbe nyúlnék, úgy fogok belenyúlni a testébe? De szilárd anyagból kell hogy legyen a teste, különben nem működött volna a sokkolóm. Próbáltam nem törődni az undorommal, és kezemet a bokájára tettem.

Tapintásra szilárd volt. Bőrét melegnek és simának éreztem, mint az üveget, csak annál puhább volt.

– Tiszta örület – mormogtam. Ujjammal aktiváltam a lábbilincset, és felerősítettem a lábára. A mechanizmus nem tudta elsőre felvenni a bokája formáját, de a sokadik nekifutásra a karika a lábára záródott. A fickó összerándult, amikor a szenzorok a bőre alá hatoltak, de nem ébredt fel.

Amikor felálltam, még mindig éreztem a melegét a kezemben.

– Nos, úgy tűnik, hogy ezen is túl vagyunk. És nem, nem fogom elkísérni őt a börtönrészlegre, ha éppen erre szeretnétek rákérdezni. Még ha nem is látjátok jól a testét, bizony meg lehet fogni. Egyébként a fickó meztelen, és többször biztos, hogy nem fogok hozzányúlni.

Az arcukat elnézve majdnem elnevettem magam. A két őr úgy nyújtotta ki a kezét, mintha megégetnék magukat, ha hozzáérnek a mi Waterboyunkhoz. Végül megemelték, és kivitték a szobából.

– A legjobb lesz, ha megnézem, hogy van Denise. És Fehl – mondta Raquel.

Most azt a jól ismert sóhaját hallatta, amely azt jelentette, hogy „miért mindig nekem kell ezzel is foglalkoznom”, és megveregette a vállamat.

– Jó munkát végeztél, Evie. Ki tudja, mi történt volna, ha nem leped meg ezt a lényt.

– Jól van, de feltétlen tájékoztassatok a további fejleményekről, rendben? A fickó egészen elképesztő, még sosem láttam ilyet. Tudni akarom, mi lesz vele.

Raquel mosolygott, röviden és tartózkodóan. Pontosan tudtam, hogy ez annyit jelent, hogy ne számítsak erre, majd felvette a kommunikátorát az asztalról.

Iszonyú ideges voltam, amikor én is elhagytam a helyiséget. Az NPEH soha nem árulta el előre, hogy hová fogok utazni, és mi az a megbízatás, amit teljesítenem kell. Füttyülnek rá. Ezért ahelyett, hogy visszamentem volna a szobámba, egyenesen a börtönrészleg irányába sétáltam. Ha Raquel nem akar elárulni nekem semmit, akkor önállóan kell megszereznem a megfelelő infókat. A tenyereimet az ajtón lévő szkenerre helyeztem, és beléptem a hosszú, világos fényvel megvilágított folyosóra, amelynek mindkét oldalán cellák sorakoztak.

A haverom, a korábban említett manó, dühösen fújtatva támadta azt az elektromos mezőt, ami őt a tizenöt centiméter vastag műanyag üvegfalon kívül még a cellájában tartotta. Ahányszor csak nekiugrott, felnyűszített és hátravetődött, hogy aztán újrajkezdje az

egészet. Hát igen, a manók nem a legokosabb lények, már ha kíváncsiak vagytok a véleményemre.

Jacques kissé távolabb, a folyosón állt. Keresztbe font karral oda-siettem hozzá. Tulajdonképpen az egész központban fáztam, de itt a börtönszárnyban tényleg olyan volt, mint egy fagyasztóban. A biztonsági őr csak álldogált, és zavartan nézett befelé egy cellába. Amikor én is odanéztem, nekem is leesett az állam. Ott bent ugyanis egy másik Jacques ácsorgott, aki lazán a cella falának dőlve, bennünket nézett. Ahogy meglátott, megváltozott az arckifejezése. Dühödten annyira közel jött hozzám, amennyire az elektromos mező engedte.

De ő nem Jacques volt. Én is egészen közel léptem az üvegfalhoz és figyelmesen hunyorogtam. Sikerült megpillantanom a lényt, közvetlenül a vérfarkas négyszögletes arca mögött.

– Folyamatosan ezt csinálja. Akkor ébredt fel, amikor bezártam a cellájába – suttozta Jacques mellém lépve.

– Kérlek, segíts! – könyörgött az ál-Jacques, akinek egyébként pont ugyanolyan volt a hangja, mint az igazié. – Ez a szörnyeteg bezárt ide! Engedj ki, kérlek, hogy segíteni tudjak neked!

– Hát persze – feleltem előzékenyen. – Ennyire hülyének nézel?

Ál-Jacques könyörgő arckifejezését titokzatos mosoly váltotta fel. Vállat vont és zsebre tette a kezét.

– Hogy csinálod ezt a ruhákkal? – kérdeztem tőle.

Tényleg kíváncsivá tett. Azok az álcák, amelyeket eddig láttam, nem voltak többek egy második bőrnél. Csak néhány faj (mint például a tündérek) voltak képesek arra, hogy kedvük szerint fel- és le-vegyék, de arra senki nem volt képes, hogy magát az álcát is megváltoztassa.

– Honnan tudtad, hogy nem Raquel vagyok? – Az ál-Jacques álcán áthatolt a srác valódi pillantása, és mélyen a szemembe nézett.

A legtöbb paranormális lénynek fogalma sincs arról, hogy én milyen képességekkel rendelkezem. És ennek így is kell maradnia.

– Raquel soha nem használná azt a szót, hogy ágyikó.

Az ál-Jacques a fejét rázta. Előrébb hajolt, így még alaposabban szemügyre vettem az arcát. Próbáltam a saját arcvonásait megpillantani. Az egyedüli, amit viszonylag könnyen felfedeztem, a szem volt. Kiegyenesedett, látszott, hogy teljesen meg van döbbenve. Egy dolog viszont igaz volt rá: a vérfarkas arcának több kifejezőerőt kölcsönzött, mint amit az igazi Jacques arcán fel lehetett fedezni.

– Te látsz engem – suttogeta.

– Nahát, tényleg? Hiszen itt állsz előttem. Jacques-nak öltözve. Ő jobban áll neked egyébként, mint Raquel.

Megint elővette titokzatos mosolyát. Aztán a bőre fodrozódni kezdett, mint a víz a szélben, és Jacques elillant. Most szinte láthatatlan volt, kivéve a lábbilincseit. Átment a cella másik oldalára, ahol egyszerűen leroskadt a földre.

A pillantásommal megtaláltam a szemét, amellyel rám bámult, és túl későn fogtam fel, hogy ez egy teszt volt. Látni akarta, hogy tudom-e követni a mozdulatait, ha a láthatatlan üzemmódra vált.

Arca kipirult, egész teste felfénylett, és hirtelen ott állt, jobban mondva, ott álltam én, saját magammal szemben. Minden részlet stimmel, még a pihe-puha, rikító rózsaszín köntösöm is.

– Te látsz engem – hallatszott a szájából az én megglepett hangom.

– Evie! – Raquel kopogott felénk kényelmes (más szóval ronda) magas sarkújában, igen szigorú arckifejezéssel. Végem van. Rajta kapott.

– Nem szabadna itt lenned.

– Ha az jobban tetszik, akkor ott is vagyok. – A cellára céloztam.

Raquel úgy állt ott, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Lát-
szott, hogy teljesen meg van döbbenve, ahogy az üveglap mögött
álló engem vagyis persze nem engem bámult.

– Elképesztő – nyögte ki.

– Hát igen, ilyen is van – Nemén ásított egyet, és elkezdett a pla-
tinaszőke hajával, vagyis a hajammal játszadozni.

– Ki vagy te? – Raquel hirtelen tárgyilagossá vált.

Nemén huncut mosollyal reagált.

Iszonyú izgalmas volt magamat megfigyelni. A saját arcomat lát-
tam olyan szögből, ahogy még soha – teljesen más érzés volt, mint-
ha a tükörben nézném magam.

Nemén újra rám nézett, és megrázta a fejét, vagyis a fejemet.

– Nem tudom megállapítani, milyen a szemed színe.

Felállt és közvetlenül odalépett az elektromos mezőhöz, anélkül,
hogy levette volna rólam a pillantását.

Egyszerűen muszáj volt magamat jobban szemügyre venni. Csi-
nos voltam. Jó, egy kicsit túl sovány, de mindig is elég karószerű
voltam. És elég laposka is. Sajnos. Lassan túl nagy örültségnek tűnt
nekem az egész.

– Hagyd abba! – kértem.

De ő egyszerűen bámult tovább, vagyis a saját arcom bámult. Az
előbb főleg az igazi szemére koncentráltam, ezért csak most tűnt fel,
hogy a szememnél különböző színeket is kipróbált.

– Valahogy nem tökéletes – mormogta magában. – Túl ezüstös.
Most meg túl sötét. Pedig olyan halvány.

Igaza volt. A szemem szürkéje olyan halvány volt, hogy úgy tűn-
hetett, nincs is színe.

– Milyen szín már ez? – tűnődött hangosan Nemén.

A szeme ekkor szinte villogott. Olyan gyorsan váltakoztatta a színét, mintha valaki egy DVD-t tekert volna vissza.

– Olyan, mint egy felhő egy pici esővel.

– Hó- és jégpatak – feleltem gondolkodás nélkül.

Hirtelen kiegyenesedett, mint egy gyertya, és visszahúzódott cellája egyik sarkába. Láttam, ahogy az arcomon félelem és bizalmatlanság suhan át.

– Igen, pontosan – suttozta Nemén.

Add kölcsön a füledet... is

— **H**OL VAN DENISE? – tudakolta Raquel és komoran nézett Waterboyra.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor az arcom leolvadt az arcáról, és Denise jelent meg helyette.

– Pontosan ott, ahol hagytam – válaszolta az ál-Denise. A pillantása újra és újra rám tévedt.

– És az hol van?

– A temetőben. Meg fogják találni.

– Denise-t vagy a hulláját? – kérdezte Raquel szigorúan.

Az ál-Denise bosszúsan nézett fel.

– A feje biztos fáj egy kicsit. Komolyan úgy tűnik, mintha egy szörnyetegnek tartanának.

Gúnyosan elvigyorodott.

– Miért, mi más lennél? – kérdezte Raquel.

– Nem azért mondom, de maguk tényleg elég udvariatlanok.

Még be sem mutatkoztunk egymásnak.

Raquel sóhaja azt fejezte ki, hogy „Mit szólnál ahhoz, ha most rögtön elkezdeném elektrosokkolni, míg végre azt csinálja, amit mondok?”

Gyorsan közbeléptem, megakadályozandó, hogy a srác még nagyobb bajba keverje magát.

– Én Evie vagyok. Raquelt már ismered, tudod, ő az, akinek behúztál egyet és aztán elloptad az arcát, emlékszel? Ő pedig Jacques, a legújabb, egyben legjobb barátod, ő ugyanis itt lent a kajafelelős. Már mint feltételezem, hogy szoktál enni. És téged hogy hívnak?

– Lend.

– Lend? – visszhangozta Raquel.

– Igen, angolul azt jelenti, hogy kölcsönad, például az arcodat. Ezzel felvillant, és megint Raquel lett belőle.

– Aha, akkor már a lop szó találóbb lenne – mondtam.

– Megismétlem a kérdésemet – förmedt rá újra Raquel. – Ki vagy te?

Annak alapján, amit a fickó korábban művelt, nem csodálkoztam Raquel türelmetlenségén.

– Jó kérdés. Talán ön tudna segíteni a megválaszolásában.

– Mégis mit akarsz itt?

– Hébe-hóba egyszerűen szüksége van a szervezetemnek egy kis áramütésre.

– Mit kerestél nálunk?

– Válaszokat.

– Ja úgy. – Raquel keskeny szája mosolyra torzult. – Akkor hasonló helyzetben vagyunk.

Raquel kommunikátora rezegni kezdett. Látszott az arcán a megkönnyebbülés, ahogy az üzenetet olvasta. Felnézett és a tükörképe felé bólintott.

– Holnap beszélünk.

Ezzel sarkon fordult, és Jacques-kal egyetemben elvonult.

Én továbbra is Lend-Raquelt bámultam, és az ál-Raquel alatt próbáltam kivenni Lend arcát. Ezúttal sikerült egy-egy vonását megragadnom. Kinyújtotta a nyelvét. Nem tudtam visszatartani a nevetést. Ez a kinyújtott nyelv a nő arcával nagyon idétlen volt.

– Evie! Most már indulás a szobádba! – kiáltott vissza Raquel a folyosóról.

Vettem még egy utolsó pillantást Lend-Raquelre, majd nekiiramodtam, hogy utolérjem.

– Megtalálták Denise-t. Jól van. És Fehl is megjött. Nem akarom, hogy ezzel az izével beszéljess addig, amíg ki nem derítjük, hogy kiféle-miféle és minek jött ide.

Álmodik a nyomor, gondoltam, de hangosan csak annyit mondtam, hogy:

– Oké.

– Mit láatsz, amikor ránézel?

– Nem is tudom. Először alig tudtam bármit is kivenni, csak annyit láttam, hogy van valaki a te arcod alatt. De ha nem veszi fel másnak a testét, alakját, akkor olyan, mintha a tekintetem nem tudna rajta megmaradni. Bár egy kicsit jobb lett, amikor megláttam benne valamit. A szeme az egyetlen, amire tényleg fókuszálni tudok. A többi része olyan, mint valami vázlat vagy áttetsző árnyék... vagy nem is tudom... mint egy olyan ember, aki csak vízből és némi fényből áll.

– Össze fogom trombitálni néhány kutatónkat. Először ki kell találunk, ki ez a fickó, aztán meg, hogy mit akar.

Tettetett közömbösséggel vállat vontam.

– Persze, hiszen mi mást tehetnénk!

– Most már sipirc aludni, Evie! – mondta Raquel szigorúan. Azt hihetnénk, hogy ha valaki már elmúlt tizenhat, és nincs anyukája, annak már nem szokás ilyesmit mondani, de úgy látszik, hogy mégis. – Ne feledd, holnap tanítás!

– Jól van, rendben. De ha megint megszólal a riasztó, akkor én biztos, hogy nem fogok felkelni.

Raquel ezúttal azt a sóhajtását hallatta, amelyik azt jelentette, hogy „inkább ezer vámpír és manó, mint egy duzzogó tinédzser”. Integtetett és befordult egy másik folyosón.

Miután csináltam magamnak egy forró kakaót, kényelmesen elhelyezkedtem a kanapémon egy takaró alatt. Annyira fel voltam pörögve, hogy semmiképpen sem tudtam volna elaludni. Milyen furcsa volt ez az egész nap! És ha én mondom ezt, akkor az tényleg furcsa volt. Betettem egy DVD-t, hogy egy kicsit kikapcsoljak, de a képernyő hipnotikusan villódzott. A mögöttem világító fényt először észre sem vettem.

– Gyere és táncolj velem, drágám! – A hang olyan volt, mint az arany: világos, fénylő, meleget ígért. Valódi melegséget sugárzott.

Mosolyogtam, behunytam a szemem és hagytam, hogy a kanapéről felemeljen, magához vonjon, megöleljen. Arcát az enyémhez szorította. Jóleső forróság járt át, amely az arcomról lefelé kúszott a torkomon a szívem felé.

– Kicsi szívem – suttogetta. Bólintottam és az arcunk összesimult. Az ő kicsi szíve vagyok.

A videoképernyő csipogása ragadott ki a transzból. Egy picit hátrébb léptem és eltoltam Retht az utamból. Lassanként visszahúzódtott a szívemről a meleg. Közel volt a szívemhez. Túl közel.

Csalódottan nyújtotta felém a kezét.

Szitkozódtam.

– A fenébe, mit csinálsz itt? Kifelé innen! De rögtön!

– Evelyn!

A bennem tovább égő meleget úgy vonzotta a hangja, mint egy mágnes. Akaratom ellenére feléje hajoltam.

– Nem!

Kizsakítottam magam a vonzásából, a nappalit a konyhától elválasztó pulthoz rohantam, és felkaptam a kommunikátoromat.

– Ki innen!

Az ujjam már a pánikgombon volt, és dühösen néztem rá. Szép arca ekkor szomorúvá vált. A legszívesebben megvigasztaltam volna. Behunytam a szemem, és lassan leengedtem a felemelt mutatóujjam.

– Kifelé, de rögtön!

Csukott szemhéjamon keresztül is észleltem, hogy a nyíló ajtón át beáramlik a fény. Megvártam, míg újra sötét lesz, és csak utána nyitottam ki a szemem. Reth már nem volt itt.

Odamentem a videoképernyőhöz és bekapcsoltam.

– Minek vannak ezek a tenyérleolvasóval ellátott hipermodern ajtók, ha a tündérek így is, úgy is megtalálják a bejáratot, és úgy jönnek-mennek, ahogy kedvük szottyan? – kiáltottam rá Lishre, aki meglepve és megbántva nyitotta nagyra zöld szemét. Vettem egy mély levegőt. Hiszen ő nem tehet az egészről semmit.

– Köszí, hogy bejelentkeztél – tettem hozzá.

– Reth?

– Mégis ki más lett volna? Esetleg tudnál írni egy jelentést róla?

– Persze. Majd megpróbáljuk még egyértelműbben megfogalmazni a rá vonatkozó parancsokat.

A fejemet ráztam. Reth mindig megtalálta a módját, hogyan kerülje ki az utasításokat. Érzésem szerint elhatározta, hogy a mai

parancsot, hogy értem kell jönnie, egyszerű zöld lámpaként és nem egyszeri megbízatásként értelmezi.

– Tulajdonképpen miért hívtál?

Úgy tűnt, mintha Lish valamiért feszengene.

– Csak azt akartam megkérdezni, hogy milyen zavar volt ma a központban. De várhat holnapig.

– Rendben, eléggé kivagyok ma. Átjövök hozzád holnap, és mindent elmesélek, oké?

– Szeretnél esetleg nálam aludni?

Amikor még új voltam a központban, előfordult, hogy amikor éjjel rosszat álmodtam, akkor fogtam a takarómat a párnámmal együtt, átmentem Lish akváriumához és mellette, a padlón töltöttem az éjszakát.

Mindig olyan hosszú történeteket mesélt, hogy el tudtam aludni rajtuk. Egy pillanatra most is elcsábultam, de aztán olyan gyerekesnek tűnt, hogy egy ostoba tündér miatt ennyire betojjak.

– Már nincs semmi bajom. – Kényszeredetten mosolyogtam. – Azért köszi. Jó éjt, Lish!

A sellő szeme vizonozta a mosolyomat, majd a képernyő kialudt.

Újra leheveredtem a kanapéra. Reth olyan közel jött megint hozzám. Megint. És az egészben az volt a legrosszabb, hogy az egyik felem azt kívánta, bárcsak ne szakította volna félbe semmi az együtt-létünket. A tündérekkel való bánásmódot tényleg élesben tanultam meg. Nekik egyetlen céljuk van, mégpedig hogy a hatalmuk alá kerülj, hogy kihasználjanak. De a tévésorozatokban szereplő srácokkal ellentétben nekik nem a szex a lényeg. Az aztán őket egy kicsit sem érdekli. A szívedet, a lelkedet akarják. Amit Reth soha nem fog megkapni tőlem.

Azonban hiába az elhatározás, a hiánya mégis fáj.

Az éjszaka hátralévő részét teljesen éberem töltöttem, és bár három takarót is magamra terítettem, reszkettem a hidegtől. Amikor a mutató négy órát jelzett, feladtam. Felvettem a legmelegebb cucaimat, és lementem a börtönrészlegre.

Lend a padlón összegömbölyödve aludt. Leültem a szemközi falhoz, és ámulva néztem, ahogy teste a különböző személyiségeket váltogatja, körülbelül úgy, ahogy én váltogatom a tévécsatornákat. Talán egy óra elteltével vett fel egy furcsa, vízből és fényből álló alapformát. Közben én annyira elfáradtam, hogy alig bírtam koncentrálni, de egyszer csak megláttam őt. Úgy tűnt, mintha a valódi énje akkor mutatkozna meg, ha az ember már nem erőlteti annyira, hogy megpillantsa. Volt haja és normális arca, egy kissé természetesebb bőrszínnel kifejezetten helyes lett volna. Ami viszont még meglepőbb volt, hogy alig tűnt idősebbnek nálam.

Nemsokára kinyitotta a szemét, és ekkor találkozott a pillantásunk. Valamilyen szín áramlott át rajta, és újra az én testemet vette kölcsön. Csak a szeme villogott, mintha még mindig keresné a megfelelő árnyalatot.

– Ki vagy te? – kérdeztem suttogva.

– És te? Te ki vagy?

Felháborodva vontam fel a szemöldököm.

– Ember.

– Fura, mert én is az vagyok.

– Nem, te nem vagy az.

– Furcsa, mert te sem.

Összeszorítottam a számat, és komor pillantást vetettem rá. Mekkora idióta ez a srác!

– Minek jöttél ide?

Szájából az én hangom szólalt meg, amitől most is leesett az álmam.

– Ezt én is kérdezhetném tőled. Meg akarsz ölni?

Még egy sípjel nap

— **N**EM, ILYET NEM TENNE AZ NPEH – feleltem. – Ők nem ölnék meg paranormális lényeket, hanem...

Lend tiltakozásul felemelte a kezét, és felült. Nagy szeme elkeskenyedett.

– Te, te meg akarsz ölni engem?

– De miért kellene megölnöm téged?

Nagyot sóhajtott.

– Nem hiszem, hogy te lennél az.

– Ki nem vagyok én?

Felállt, és kiegyenesedett. Említettem már, hogy milyen különleges élmény volt a saját testemet így megfigyelni? Még a hajamat is pontosan eltalálta – most így reggel kicsit kócos voltam, mert nem volt idegem ahhoz, hogy rendesen megfésülködjem.

– Nem tudnál a normális állapotodba visszaváltozni? – kérdeztem.

Szívesen nézegettem volna tovább őt magát, mert már jobban fel tudtam ismerni a saját lényét.

Mosolygott, így láthatóvá váltak tökéletes fogaim. Komolyan, ezért a mosolyért három évig voltam kénytelen a fogszabályozót elviselni. Nagyon igazságtalan volt, hogy ő most egy másodperc alatt lekoppintotta.

– Normális? Hogy értve?

– Úgy, ahogy valójában kinézel.

– És te le tudnál vetkőzni meztelenre? Csak egy pillanatra?

Oké, ez volt a legmeredekebb, ami eddig velem megtörtént... ugyanis éppen saját magamat kértem meg arra, hogy vetkőzzek le. Ennél kísértetiesebb már nem nagyon lehetett volna a helyzet.

– És mégis miért?

– Mert épp most szólítottál fel arra, hogy álljak eléd meztelenül. Csak azt gondoltam, hogy ez így lenne fair.

– Csak azt akartam mondani, hogy abba kéne hagynod, hogy én legyél. Legyél saját magad. Csak éppen ruhástul.

– Ezek az én ruháim. De ha annyira akarod...

„Leolvadtam” róla, és egyúttal egy picit magasabb lett. A tükörképem helyett egy velem egykorú srác állt velem szemben. Fekete haj, sötétbarna szempár, olajbarna bőr. És igen, iszonyú helyes volt. Olyan helyes, hogy tulajdonképpen szerepet kaphatott volna az egyik kedvenc sorozatomban.

– Így már jobb?

A hangja is megváltozott, most sokkal mélyebb lett. Épp egy ilyen tinédzserrel szerettem volna mindig is beszélgetni egy jót.

– Sokkal.

Most még alaposabban megnéztem magamnak. Legeslegbelül vagyis alul még mindig Lend volt. Még ez a sötét szempár sem tudta elrejtetni az ő saját víztiszta ragyogását. Most is láttam, ahogy át-ragyogott.

– Ennek a fazonnak általában sikere szokott lenni.

– El tudom képzelni. – Kíváncsian méregettem. – De milyen az igazi hangod?

– Miért gondolod, hogy nem olyan, mint ahogy most beszélek?

– Az az érzésem, hogy más hangod van. Lágyabb, olyasmi, mint a víz. – Saját magamnak is feltűnt, mennyire bután hangozhat, amit mondok. Ám az arcáról leolvadt a mosoly, és figyelmesen mustált.

– Ha nem azért vagy itt, hogy engem megölj, akkor mégis mit akarsz itt, Evie?

Megőrülök, olyan kínos volt az egész. Smink nélkül és totál kócosan álltam a legvonzóbb pasi előtt, akivel valaha is találkoztam, és végül is most oly mindegy, hogy hamisítvány-e vagy sem. És hát igen, tulajdonképpen mit is keresek itt?

– Itt dolgozom.

Visszatért a mosolya, ezúttal a rá jellemző, kissé ironikus árnyalattal.

– Persze, itt dolgozol. Tényleg valószínű a te korodban.

– Te sem vagy nálam sokkal idősebb.

Időközben olyan jól ki tudtam venni őt magát, hogy biztos voltam abban, hogy fiatal. Az olyan lényeken, akik egykor halandók voltak, például a vámpírokon, lehet látni a valódi korukat – az álcajuk alatt a testük öreg és undorító. A valódi halhatatlanok örökre fiatalok maradnak, de az arcuk ennek ellenére változik. Az évek ugyanakkor nem hagynak rajtuk ráncokat, hanem inkább kisimítják őket, mint egy darab üveg, ami sokáig hanykolódik a tengerfenéken. A halandók nem tudnak ilyen tökéletes hatást kelteni. Lend viszont nem látszott sem öregnek, sem kortalannak.

Az arckifejezése kissé megváltozott, ami a gyanúmat csak még jobban alátámasztotta.

– Na tessék! – vigyorogtam önelégülten. – Olyan tizenöt éves lehetsz – szándékosan mondtam ilyen keveset.

Sértődött pillantással válaszolt.

– Tizenhét.

– Látod, sikerült kimondod az igazságot. És nem fájt, ugye?

Megrázta a fejét, és nagyot sóhajtott.

– Hűha!

– Ja, szokj hozzá, hogy elég fárasztó tudok lenni – feleltem mosolyogva. Oké, egy icipicit flörtöltem vele. De vajon ez csoda? Azok a hímnemű lények, akikkel korábban összehozott a sors, vagy túl öregek, vagy félig-meddig szörnyek, élő hullák, vagy egyéb gusztustalanságok voltak. Akármi vagy akárki volt is Lend, legalább korban passzolt hozzám.

– Nem, nem úgy értettem, arra gondoltam, hogy adódott egy kis probléma.

Elnézett mellettem. Megfordultam és Raquelt láttam, akinek az arca az elégedettséget kivéve igen sok mindent kifejezett. Acélkevény pillantással jött oda hozzám.

Már majdnem bocsánatot kértem, de helyette inkább ingerülten kiböktem:

– És most mi lesz? Szobafogság?

Talán nem kellett volna ilyen cikin viselkednem, de most komolyan: egy ilyen éjszaka után, amin éppen túl voltam, az utolsó, ami re vágytam, egy fejmosás volt.

– Kifelé, de rögtön!

Amikor elmentem mellette, még visszanéztem Lendre. Rám kacintott, és erre persze muszáj volt visszamosolyognom.

Nem a szobámba mentem, hanem az adatfeldolgozó központba. Egy kicsit korán volt, de Lish egyik jó tulajdonsága éppen az, hogy nem alszik.

Szerettem az adatfeldolgozót. A központ egyéb részeivel ellentétben nem hatott olyan sterilnek. Egy kerek helyiségben a falaknál körben íróasztalokat helyeztek el, középen pedig Lish akváriuma állt. Ez is teljesen kerek volt, körülbelül tizenöt méter átmérőjű, és majdnem öt méter magas. Még azt is meg tudták oldani, hogy legyen benne egy élő korallzátony, színes, trópusi halakkal, amelyek a kristálytisztá vízben úszkáltak. Azért ezzel az én lakrészem nem vehette fel a versenyt.

Lish azokat a képernyőket bámulta, amiket az akvárium előtt helyeztek el. Olyan volt ő, mint egy tökéletes titkárnök. Soha nem volt beteg, nem ment szabadságra és nem is aludt – sőt, még szeretett is itt lenni. A legtöbb paranormális lényben csak bizonyos mértékig lehetett megbízni. Még azután is, hogy kasztrálták őket, bizonyos értelemben haragot tápláltak az NPEH-val szemben, amely megfosztotta őket a szabadságuktól. Lish viszont szerette a munkáját. Gondoskodott az időpontokról, az ellenőrzésekről, szállítóeszközökről stb. Egyszerűen tudott mindenről és mindenkiről.

Úgy tűnt viszont, hogy most nem ez a helyzet. Zöld szeme kíváncsian elkerekedett, amikor odamentem a medencéjéhez.

Mosolyogtam.

– Szia, Lish, mi újság?

– Hogy vagy? Minden oké a tegnapi éjjeli ramazuri óta?

Lish mindenkinél jobban ismert engem a központban. Bár Raquel felelősséggel tartozott értem, de érzésekről gyakorlatilag nem lehetett vele beszélni. Ha valaki csak sóhajtozással tud kommunikálni, akkor csak korlátozottan tudja magát beleélni egy tini helyzetébe.

Lish viszont pontosan értette, hogy miért tudott engem annyira kiakasztani egy találkozás Rethszel. Vele mindenről tudtam beszélni, és nemcsak tudtam, de beszéltem is.

– Voltam már jobban is. Nem tudtam aludni.

Lish megpróbált szitkozódni, ami mindig nagyon vicces volt, mert a számítógép a káromkodást nem fordítja le. Körülbelül így hangzott, amit mondott:

– Sípjel, ezek a hülye, sípjel, tündérek, sípjel, sípjel, sípjel a megszállottságukkal. Ez a sípjel fickó jobban tenné, ha abbahagyná a sípjel, sípjel szabályok megszegését, vagy pedig jól sípjel rúgom!

És mindez monoton robothangon előadva. Tényleg óriási! Lish néha tényleg nagyon belelovalta magát a témákba. Ezt szerettem annyira benne, olyan volt, mintha a nővérem lenne. Jó persze, mint egy nővér zölden csillogó pikkelyekkel, hosszú farokkal, uszonnal és úszóhártyákkal. De a maga módján igenis szép volt.

Nevettem. A robotdumája mindig felvidített.

– Sípolj még néhányat, légyszí! – kértem.

A fejét rázta, még mindig dühöngött Reth miatt. Aztán valami az egyik képernyőn magára vonta a figyelmét, és egy ideig a képernyő előtt hadonászott a kezével. Fogalmam sincs, milyen technikával működött az akváriumban a rendszer, de jól nézett ki.

Végül befejezte, és újra felém fordult.

– Elmesélnéd akkor, hogy mi történt tegnap ezzel az idegen behatolóval?

– Miről tudsz? – kérdeztem.

Rendszerint Lish volt az információforrásom. Persze a legtöbb információ szigorúan titkos volt, de ő volt a legjobb barátnőm. Elmondtuk egymásnak a titkainkat, de meg is tudtuk azokat őrizni. Mint egyszer régen, tizenkét éves koromban, amikor egy halom

kobold jött a központba. Lish tudta, hogy feltétlenül meg akarom nézni őket, és elárulta, hogy mikor és hol járhatok szerencsével. Pedig azt is tudta, hogy Raquel szobafogságra ítél, ha egy rutinküldetés után még valahol lófrálok ahelyett, hogy egyenesen hazamennék. Csak az volt a baj, hogy a koboldok szutykos, csúnya kis lényeknek bizonyultak, akiknek még a szárnyuk is össze volt valahogy ragadva. Hát igen, csak egy újabb álom a rajzfilmekből, amely kipukkadt, mint egy lufi.

– Szinte semmit nem szivárogtatnak ki. Milyen ez a srác? – kérdezte, és úgy tűnt, hogy aggódik.

– Fogalmam sincs. Még soha nem láttam olyat, mint ő. És Raquel sem.

– És mit akar? Mik a szándékai?

– Fogalmam sincs. Raquel irodájában kaptam el, de nem árulta el, hogy mit akart ott.

– És tudja venni bárkinek az alakját?

– Igen, elég idétlen, amikor az ember hirtelen saját magával kezd el beszélgetni.

Mögülem halk, sípoló nevetést hallottam. Megfordultam és egy vámpírt láttam, aki nyilvánvalóan hallgatózott.

– Mi olyan vicces, Dalv? – néztem rá kihívóan.

Ő éppolyan komoran nézett vissza.

– Vladnek hívnak, de ezt te is pontosan tudod.

– Igen, csak nagyjából a vámpírok felét így hívják.

Vlad, vagy ahogy bosszantásból szerettem hívni, Dalv, egyike volt azon kollégáknak, akiket a legkevésbé bírtam. A kasztrálást követően az NPEH a paranormális lényeknek mindig szervezeten belüli munkát adott, ez kötelező előírás volt. A vérfarkasok rendelkeztek a legnagyobb választási lehetőséggel, attól függően, hogy mivel

foglalkoztak korábban a szabad életük során. A vámpírok rendszerint valamelyik megfigyelőközpontban dolgoztak vagy a meggyőzőerejüket hasznosították, ha időről időre felbukkant egy-egy paranormális lény, és ezt a tényt kellett eltussolni. Vlad ugyanakkor nem bizonyult valami hatékony segítségnek. Az igaz, hogy a keserűségét aligha lehetett rossz néven venni. Minden bizonnyal senki sem az az álma, hogy a bulgáriai éjszakák réméből házmesterré fokozzák le. És mivel én voltam az, aki őt akkor elcsípte, ezért engem különösen utált.

Vállat vont és folytatta a sepregetést, bár egy porszem sem volt a földön. A külseje nem volt olyan fenomenális, mint a vámpírok többségének. Úgy nézett ki, mint egy negyven körüli férfi, nem volt jóképű, de ronda sem, csak egy kicsit keszeg, ritkulóban lévő hajjal. A külsín alatt minden vámpír ugyanúgy nézett ki. Fúj.

– Talán egy hasonmás – mondta, és gúnyos vigyorra torzult az arca.

– Hogy érted, hogy hasonmás? Kinek a hasonmása? – Rögtön meg is bántam, hogy feltettem a kérdést, amikor láttam, hogy csak még jobban vigyorog.

– A tied, ha szerencsénk van. – Sípoló nevetését hallatva eltűnt.

Lishhez fordultam, aki máris a hasonmás szó pontos jelentésének próbált hunyorogva utánanézni az egyik számítógépen.

– Na, mit találtál? – tudakoltam. Az arckifejezése kifejezetten idegessé tett. – Mit akart mondani ezzel?

– A hasonmások – itt rövid szünetet tartott – a halottak követeként jelennek meg az embereknek. A legenda szerint halál vár arra, aki saját magával találkozik. A hasonmások gonosz szellemek, akik felveszik az alakodat és tönkreteszik az életedet, ami később halálhoz vezet.

Elkomorultam. Hát ez óriási!

– Egy pillanat. Azt mondod, hogy szellemek?

Bólintott.

– Akkor itt valami nem stimmel, mert a srácnak van teste.

Már volt szerencsém néhány szellemhez, többek között kopogószellemekhez is. Az a jó bennük, hogy legalább tudnak érinteni. A hatalmuk egyedül abban rejlik, hogy félelmet keltenek másokban. És higgyétek el, a félelemmel egy csomó dolgot el lehet érni: az emberek elkezdnek olyan dolgokat látni, hallani vagy érezni, amelyek nincsenek is ott. De ha tud erről az ember, akkor bizonyos mértékig kezelni is tudja.

– Ezenkívül, ha én meghalnék, akkor Raquel, Denise és Jacques is hasonló sorsra jutnának.

Lish elgondolkodva pislogott.

– És egy hasonmásnak miért kell Raquel aktáiban szaglásznia?

– Ez igaz. És még csak 17 éves.

– Tehát nem halhatatlan? – kérdezte Lish.

– Nem. Hú, tényleg, ezt el kellett volna mondanom Raquelnek.

Bár, ha jobban belegondolok, majd csak akkor fogom elárulni neki, ha méltóztatik engem is beavatni.

– Figyelj csak, ne mondj inkább neki semmit, jó? Képben akarok maradni az ügyben, és az információ az egyetlen eszköz, amivel nyomást tudok gyakorolni.

Lish az egyik átlátszó szemhéjával kacsintott.

– Amúgy engem sem avattak be, hogy jobban utánajárjak a dolgoknak. Így aztán semmi okom arra, hogy bármit is az orrukra kössek.

– Jaj, te csodás halbarátnőm, te vagy a legjobb fej a világon!

Lish szeme mosolyogott.

Akármennyire különbözőek voltunk is, mind a ketten pontosan azt jelentettük egymásnak, amire mindkettőnknek szüksége volt. Barátnők voltunk.

Lisht tíz éve ismertem, és azóta a szokásommá vált, hogy úgy búcsúzzak el tőle, hogy az arcomat az üveghez nyomtam, és miután nagy levegőt vettem, ráfújtam az üvegre.